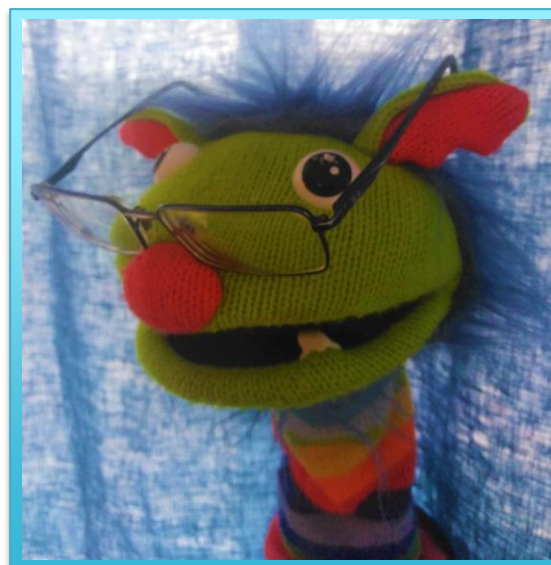

Supersoldat, eller super-spild-af-tid?

SCOOP: Hvem er disse såkaldte supersoldater, og hvad indebærer dette mystifistiske årsprogram egentligt?

Klokken er næsten 3 som jeg ankommer til kontoret. Himmelen er blå og komplet skyfri, og på en hver anden dag havde det glædet mig, men dette var ikke et rutineinterview. Jeg havde hørt mange ting om Bifrost, og hvis der var en ting jeg var sikker på, var det at der aldrig kommer en regnbue, uden skybrud.

Den tunge dør til kontoret kræver lidt styrke for at skubbe op, men indenfor mødes jeg af lyden af lette stemmer. Kaffe, sort som natten, bliver skænket fra en snehvid termokande, og snart befinder jeg mig i et langt mødelokale. Over for mig sidder de to årsfrivillige. Gustav, med blondt hår, og Lasse, med en drastisk mangel på hår, der begge sender mig undrende blikke. Gustav er den første til at åbne munden. *"Thorchild, hvorfor monologer du, og hvad lavede du ude på gaden?"* Lasse siger ikke noget, men kigger bare selvbevidst ned i det blanke bord. Jeg formår at afværge deres skarpsindige spørgsmål og får drejet samtalen tilbage til hvorfor jeg er her. Programmet.

Jeg beder dem fortælle mig, hvad de har lært i løbet af det forgangne år. Lasse bryder ud af sin trance. *"Jo, altså, kommunikation er nok et centralt emne. Hvordan man modtager, formidler og tilgængeliggøre vigtig information, er noget der ofte dukker op. Derfor har vi også været til en del møder."*

"Rigtigt mange møder." Tilføjer Gustav, med et fjernt blik imod horisonten.

Lasse rømmer sig. *"Derudover er der en masse administration, hvilket faktisk viste sig at være markant mere spændende end det først lød. Når først det går op for én, at det arbejde man ligger i de små nørkleting gør en kæmpe forskel, så får man en helt anden tilgang til orden. Jeg har aldrig været så struktureret som jeg er nu, og det gør livet langt mere overskueligt."*

Det lyder jo alt sammen meget fint, men hvad med penge? Er der nogen penge involveret? *"Selvfølgelig er der også noget økonomi. Vi lære at søge fonde. En af mine egne projekter var at søge penge til nyt bordrollespilsudstyr til min forening, og det gik super. Vi drukner i bøger nu. Det er nice."* Fortæller Gustav, imens han vifte sig med en premium monster manual.

Hmm. Kan de så beskrive en normal hverdag?

Gustav fortsætter. *"Nej. Eller jo. Den mest normale start på en dag er, at vi møder på kontoret, tænder vores computere, og holder status om vores projekter. Derefter? Der er det svært. Vi laver virkelig mange forskellige ting, og der er ret meget variation i vores opgaver. Ugen efter vi startede her, sejlede vi i speedbåd i Ork kostumer på vej til Ungdomsøen. Det satte en ret fin standard for resten af året."*

Jeg køber den ikke helt. Var der ingen bagsider på medaljen? Det rådne æble der spolerede kurven? Lasse griner lidt og samler stafetten op. *"Altså, det er ingen hemmelighed at det er hårdt arbejde. Vi bliver givet meget ansvar, hvilket er fedt, men det kræver også meget af én. Jeg vil ikke anbefale at søge ind hvis man tænker at det er stille og roligt rutinearbejde, for det er det slet ikke. Det kræver at man er omstillingsparat, men hvis man kommer ind med gåpåmod og åbenhed, kan du virkelig udvikle dig meget på et enkelt år. Desuden bliver man passet ret godt på. Der er en god indstilling om, at der ikke er noget der er så vigtigt, at man skal slide sig selv ihjel for det."*

Men hvad er pointen så? Dårligt nok har jeg stillet spørgsmålet, før atmosfæren i lokalet ændrer sig. Duften af latex, bål og gamle kostumer fylder rummet fra en uset kilde. Lyset dæmper sig, som i en gyde før et vampyrangreb. Lyden af rullende terninger og jubel, hvisker i mine stof-øre. Selv luften smager af nye ting, japansk øl og revet is. De to Supersoldater trækker to glories af guldmalet sølvpapir frem, og monterer dem på deres hoveder.

"I sidste ende, handler det om at løfte miljøet til nye højder. Det får man ikke en bedre mulighed for end her." Svarer de begge, synkront. Det løber mig koldt ned ad ryggen. Jeg afliver resten min kaffe, takker for deres tid, og skynder mig ud derfra så hurtigt som min føre kan løbe.

Jeg ved endnu ikke, om jeg er nået ind til sandheden endnu. Er det virkelig så godt som det lyder? Hvad sker der med supersoldaterne efter? Hvilke overjordiske kræfter fordrejede rum og sanser, for at understøtte det afsluttende argument i et interview?

Min søgen er kun lige begyndt.